

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 31 του Αλωνάρι 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 157

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ 'Ο δωδεκάλογος του Γύφτου-Αγάπη.
 ΤΙΤΟΥ ΜΑΙΟΡΕΣΚΟΥ. 'Η προκοπή της 'Αλήθειας (μετ. από Karl Dieterich).
 ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ. Σμῆς Γροθιές-ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Βιβλίο πρώτο (συνέχεια).
 Κ. ΛΑΝΑΡΑΣ. Γιατρικὸ γὰ τὴς θέρμες.
 ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Στὰ βουνὰ τῆς Χαλκιδικῆς (τέλος).
 Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ. Κορυφαία ξόρνια.
 Κ. Τ. Κασσιδάκις ὁ Στιγματίας.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Γ. Περγαλίτη.
 ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ

Α Γ Α Π Η

Μὴ δῶ: γυναικὶ τὴν ψυχὴν σου, ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσθμὸν σου ..

Σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Σαυράχ (Θ)

Περδικόστηθη Τσιγγάνα,
 'Ω μαγεύτρα, ποῦ μιλεῖς
 Τὰ μεσάνυχτα πρὸς τῆσρα
 Γλῶσσα προσταγῆς,

Καὶ μιλώντας γιγαντεύεις
 Καὶ τοὺς κόσμους ξεπερνᾷς
 Καὶ τᾶστέρια σου φοροῦνε
 Μιὰ κορόνα ξωτικῆς!

Σφίξε γύρω μου τὴ ζώνη
 Τῶν ἀντρέκειω σου χειρῶν,
 Εἶμαι ὁ μάγος τῆς ἀγάπης,
 Μάγισσα τῶν ἀστεριῶν.

Κάνε με νὰ τὰ κατέχω
 Τὰ γραφτὰ θνητῶν κ' ἔδνων
 Καὶ τὰ πόκρουφα τῶν κύκλων
 Καὶ τῶν οὐρανῶν,

Καὶ νὰ φέρνω ἀναστημένους
 Σὲ καθρέφτες μαγικούς
 Τὴς πεντάμορφες τοῦ κόσμου,
 Κι ὄλους τοὺς καιροὺς,

Καὶ τοὺς δαίμονες, καὶ ὑπάκουους
 Τοὺς λαοὺς τῶν ξωτικῶν
 Στους χροσσοὺς νὰ δένω γύρους
 Τῶν δαχτυλιδιῶν,

Καθὼς δένω καὶ τὸ Λόγο,
 Δαίμονα καὶ ξωτικὸ,
 Στὸ χροσὸ τὸ δαχτυλίδι,
 Στὸ Ρυθμό.

Καὶ μὲ βούλλα σολωμόντεια
 Νὰ σφραγίζω καὶ νὰ κλειῶ
 Τὰ μεγάλα τὰ τελώνια
 Σὲ γυαλί στενό,

Καὶ στὴ θάλασσα νὰ ρίχνω
 Τὸ γυαλί, καὶ νὰ γυρνᾷ
 Μέσ' στὴν ἄβυσσο ὅ,τι εἶναι
 Μὲ τὴν ἄβυσσο γενιά.

("Εἶσι κ' ἄλλο ἓνα τελώνιο,
 "Εἶσι κ' ἡ τραγὴ ψυχὴ
 Στου κορμιοῦ φυλακισμένη
 Τὸ στενὸ γυαλί,

Μέσ' στὴ θάλασσα τῆς Σκέψης
 Καὶ πανάθλια πεταχτὴ
 Ζῆ κ' ἐκεῖ σὰ στὴν πατρίδα,
 Σάρπως μιὰ ἄβυσσο κ' αὐτῆ).

Μάθε με νὰ τὰ διαβάξω
 Τὰ ὑπεκόσμου μουσικὰ
 Στὸ σκολεῖδ τῆς ἀγκυλιᾶς σου
 Μέσα στὰ φιλιὰ!

Γιατὶ γύρω μου ὄλα ὄλα
 Παντογνώστρα σὲ μηνᾶν.
 Μόνο κάτ' ἀκόμα λείπει...
 Νὰ με! 'Εγὼ κ' ἐσύ, τὸ Πᾶν!

Κάτ' ἐξέρω κ' ἐγὼ, κάτ'
 Νὰ σοῦ δώσω ἔχω κ' ἐγὼ.
 "Αδεια στέκεται μιὰ στάμνα
 Στὸ βαθὺ νερό,

Καὶ θὰ στὴ γιομίσω. Ξέρω
 Τὴν πανώρνια μουσικὴ.

Θὰ τὴ ζήσης θεῖα μαζί μου
 Στὸ δικό μου τὸ βιολί.

Σάρκα ἢ μουσικὴ θὰ γίνῃ
 Μὲ τὴν πλάστρα μας φωτιά,
 Κι ἀπὸ μᾶς θὰ γεννηθοῦνε
 Τᾶψεγάδιαστα παιδιὰ.

Κι ἀπ' αὐτὰ θὰ γίνουν ἄλλα,
 Κι ὅ,τι γύρω τους ἀχνό,
 "Αρρωστο, ἄσκημο, θὰ γύρη
 Στὸν ἀφανισμό.

Τῆς χαρᾶς θὰ λάμψη ὁ Νόμος
 Ποῦ προστάζει, βασιλιάς
 «Φτάνει νὰ εἶσαι ἀπὸ ὑγεία
 Κι ἀπὸ δύναμη νικᾶς».

Κι ὁ ἄνθρωπος μέσα στὰ θάμνη
 Τῆς ἀκέρειας νέας ζωῆς
 Θὰ εἶναι πάντα ἡ κυβερνήτης
 "Η τραγουδιστής.

"Ω φωλιές! "Ω ἀηδόνια! Πάνε
 Τᾶμοιαστα καὶ τὰ πεζά,
 Πέτρα ἀκύλιστη σκεπάζει
 Πεδυαμμένη τὴ Σκλαβιά.

Καὶ θὰ νᾶρθη ἀγάλια ἀγάλια
 Κι ἀπὸ κείνα καὶ θὰ βγῆ
 Πλάσμα ἀκόμα πρὸ γιομίτο,
 Νόημα πρὸ βαθύ.

Κι ὁ Ἄρχοντάνθρωπος θὰ νᾶρθη,
 Ποῦ ἢ ρομφαία του κ' αὐτῆ
 Θὰ φαντάξῃ σὰν κινάρα
 Παναρμονικὴ.

Κι ὁ ἄνθρωπος ὁ βαραιομοίρης
 "Ο ἰδροκόπος δουλευτής
 "Ο ἄπλερος ποῦ παραδέχεται
 Δούλος ἢ βασανιστής,

Καὶ ἢ βασανιστής ἢ δούλος,
 "Αμολόγητα καὶ σκληρὰ
 Μύριους τύραννους γρικαίει
 Μέσ' στὰ σωδικὰ,

Κι ὁ ἄνθρωπος ὁ βαραιομοίρης
 Θὰ ὑψωθῆ θριαμβευτής
 Σὲ μιὰ γῆ πλατεῖα προφήτης
 Μιᾶς πλατύτερης ψυχῆς.—